

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติงาน: กรณีศึกษาบริษัทผลิตถุงมือยางในนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง

The demographic factors, which effect to the behavior in working standard according to occupational safety and health of the employees in operational level:

Cast study, Glove Manufacturing, Lat Krabang Industrial Estate

นาย สุปัญญา อุพันธ์
สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม คณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ประเทศไทย
ผู้รับผิดชอบบทความ

Mr. Supanya Upanant

E-mail: army.u53@gmail.com

MBA Industrial Management, Faculty of Business Administration,

Ramkhamhaeng University, Thailand

Corresponding author

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาปัจจัยทางประชากรศาสตร์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ เพื่อศึกษาระดับความรู้ ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ และเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ บริษัทผลิตถุงมือยางในนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง เขตกรุงเทพมหานคร โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง 400 คน ประกอบด้วย 7 แผนก ได้แก่ แผนกวิศวกรรมและซ่อมบำรุง แผนกทดสอบและประกันคุณภาพ แผนกผสมเคมี แผนกผลิตขึ้นรูปถุงมือ แผนกบรรจุภัณฑ์ แผนกวัตถุดิบและคลังสินค้า และแผนกส่วนงานสนับสนุน โดยเครื่องมือในการวิจัยในครั้งนี้คือแบบสอบถามชนิดให้กลุ่มตัวอย่างตอบเอง (Self-administered questionnaire) การวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ในส่วนแรกเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ประเภทการแจกแจงค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนที่สองเป็นการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) เพื่อใช้ในการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

ผลการศึกษาวิจัยพบว่า พนักงานมีความรู้ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยอยู่ในระดับดีมาก (16-20 คะแนน) จำนวน 294 คน (ร้อยละ 73.5) รองลงมาคือมีความรู้ปานกลาง (11-15 คะแนน) จำนวน 104 คน (ร้อยละ 26.0) และความรู้น้อย (0-10 คะแนน) จำนวน 2 คน (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ พนักงานที่มีปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ

อายุ และระดับการศึกษา มีความรู้ความเข้าใจต่อพฤติกรรมการทำงานตามมาตรฐานความปลอดภัยและอาชีวอนามัยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และในส่วนของปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ ลักษณะงาน และ อายุงาน มีความรู้ความเข้าใจต่อพฤติกรรมการทำงานตามมาตรฐานความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และ ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยและพฤติกรรมการทำงาน ตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig.(2-tailed) < 0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 กล่าวคือระดับความรู้ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation (r)) เท่ากับ 0.413 ค่าความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง และเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

คำสำคัญ : พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน, พนักงานระดับปฏิบัติการ

Abstract

The objective of this research was to study the demographic factors, which effect to the behavior in working standard according to occupational safety and health of the employees in operational level. For evaluate the level of basic knowledge about occupational safety and health in workplace and investigate the most factor effect to behavior in work standard of employees. An example of research in a rubber glove manufacturing company in Lat Krabang Industrial Estate Bangkok. The study was conducted sample size from 400 peoples in 7 departments, consist of Engineering and Maintenance, Quality Assurance, Chemical Mixing, Gloves dipping, Packing, Raw Material and Warehouse and another support department. The tool used in this research was a questionnaire that was asked to be answered by themselves (Self-administered questionnaire). The data analysis was separated into 2 parts; The first part was identified and classify data by descriptive statistic the for analysis the distribution of frequency, percentage, mean and standard deviation The second part is a hypothesis test by using inferential statistics for use in Pearson's Product Moment Correlation Coefficient

The results of the research showed that employees' knowledge of occupational safety and health measures were at a very good level (16-20 points) in 294 peoples (73.5%), followed by moderate level (11-15 points) in 104 people (26.0%) and low level (0-10 points) in 2 people (0.5%), respectively. The correlated demographic factors were sex, age, and educational level that showed not significantly different at 0.05, in other words they had knowledge and understanding on the work behavior according to the safety and occupational health standard. In terms of demographic factors such as job characteristics and age of employment, that showed differed at statistical significance at 0.05 in other words they had not knowledge and understanding enough about occupational safety and health behavior standards. The correlation between knowledge and understood in occupational safety and health of operational level with standard of occupational safety and health measures the Sig.(2-tailed) value was < 0.001, which is less than statistical significance at 0.01, that meaning the knowledge of safety and occupational health and behavior measures of employee have effect to work performance related to

operational behavior in occupational safety and health measures. In condition of statistically significant level at 0.01 by Correlation Coefficient (Pearson Correlation (r)) is 0.413, Medium positive correlation.

Keywords: Demographic/ knowledge/ behavior factors

ตั้งแต่ที่ทั่วโลกได้เริ่มรับรายงานข่าวเกี่ยวกับผู้ป่วยโรคปอดอักเสบไม่ทราบสาเหตุเป็นครั้งแรกในเมืองอู่ฮั่น มณฑลหูเป่ย์ ประเทศจีนในช่วงปลายปี พ.ศ.2562 ที่ผ่านมา จนกระทั่งวันที่ 30 มกราคม พ.ศ.2563 องค์การอนามัยโลก (World Health Organization, WHO) ได้ประกาศให้การระบาดของไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ 2019, โควิด-19 (Novel Coronavirus 2019, 2019-nCoV) เป็นภาวะฉุกเฉินด้านสาธารณสุขระหว่างประเทศ (Public Health Emergency of International Concern หรือ PHEIC) เนื่องจากการระบาดดังกล่าวเกิดขึ้นในหลายประเทศอย่างรวดเร็ว และรุนแรง โดยเชื้อไวรัสที่ทำให้เกิดโรคโควิด-19 จะแพร่กระจายผ่านฝอยละอองเป็นหลัก เมื่อผู้ติดเชื้อไอ จาม หรือหายใจออก ดังนั้น การใกล้ชิดกับผู้ป่วย อาจทำให้หายใจเอาไวรัสเข้าสู่ร่างกาย หรืออาจเกิดการสัมผัสพื้นผิวที่มีเชื้อไวรัส สารคัดหลั่งของผู้ป่วย และนำมาสัมผัสตา จมูก หรือปากของตนเอง ทางสาธารณสุขของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก จึงได้ออกมาตรการที่มุ่งเน้นการป้องกันตัวเอง โดยการสวมใส่หน้ากากอนามัย หมั่นล้างมือ ใช้อุปกรณ์ส่วนตัว ใช้ชีวิตวิถีใหม่ (New Normal) รักษาระยะห่างทางสังคม (สถานการณ์โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) มาตรการสาธารณสุข และปัญหาอุปสรรคการป้องกันควบคุมโรค ในผู้เดินทาง, กลุ่มโรคติดต่อระหว่างประเทศ กองโรคติดต่อทั่วไป กรมควบคุมโรค, 14 มกราคม 2564)

จากสถานการณ์ดังกล่าว ความต้องการนำเข้าสู่ถุงมืออย่างซึ่งเป็นสินค้าสำหรับใช้เป็นอุปกรณ์ป้องกันการแพร่ระบาด ได้ถูกขยายความต้องการใช้งานไปยังกลุ่มของผู้บริโภคอื่น ๆ ไม่เฉพาะในกลุ่มของบุคลากรทางการแพทย์และภาคอุตสาหกรรมเช่นในอดีตที่ผ่านมาแล้ว แต่ได้กระจายไปสู่กลุ่มผู้บริโภคครัวเรือนมากยิ่งขึ้น เช่น ผู้ประกอบการร้านค้า ร้านอาหาร สถานเสริมความงาม สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ฯลฯ ต่างก็มีความต้องการใช้ถุงมืออย่างเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรการป้องกันการแพร่ระบาดจากหน่วยงานภาครัฐ นอกจากนี้ ประชาชนทั่วไปในภาคครัวเรือนทั่วโลกต่างให้ความสำคัญกับประเด็นเรื่องสุขภาพอนามัยกันมากขึ้นด้วยเช่นเดียวกัน ส่งผลให้อุตสาหกรรมนี้ขยายตัวต่อเนื่อง ผลักดันยอดส่งออกถุงมือยางของไทยในปี พ.ศ.2563 ให้มีมูลค่าสูงถึง 72,680.38 ล้านบาท เพิ่มขึ้น 95% สูงสุดเป็นประวัติการณ์ ดังนั้นจึงไม่สามารถปฏิเสธได้ว่า ในช่วงที่ผู้ประกอบการต่างเร่งกำลังการผลิตเพื่อให้อุปกรณ์ตอบสนองความต้องการ และกลไกของตลาดนั้น สิ่งสำคัญที่ผู้ประกอบการต้องให้ความสำคัญเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย ได้แก่ การคำนึงถึงสุขภาพอนามัยและความปลอดภัยในการทำงานของผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งถือเป็นกำลังสำคัญหลักในอุตสาหกรรมการผลิตดังกล่าว ทั้งนี้ หากผู้ปฏิบัติงานประสบอันตรายหรือเกิดการเจ็บป่วยอันเนื่องมาจากการทำงาน นอกจากผู้ปฏิบัติงานจะต้องสูญเสียทรัพย์สิน หรืออาจถึงแก่ชีวิตแล้ว อาจส่งผลให้เกิดการสูญเสียขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานของผู้ปฏิบัติงานท่านอื่น ๆ องค์การสูญเสียแรงงาน สูญเสียค่าใช้จ่ายในการซ่อมแซมอุปกรณ์ เครื่องจักร จนนำไปสู่ความสูญเสียในระบบเศรษฐกิจโดยภาพรวมได้ (สำนักความปลอดภัยแรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน, 2533)

องค์การที่ผู้วิจัยทำการศึกษา เป็นผู้ผลิตถุงมือยางที่ใช้ในครัวเรือน ถุงมือยางที่ใช้ในภาคอุตสาหกรรม และถุงมือยางสำหรับการใช้เพียงครั้งเดียวในทางการแพทย์และห้องปฏิบัติการต่าง ๆ โดยองค์การได้ตระหนักถึงสถานการณ์ดังกล่าวเป็นอย่างดี แม้ว่าปัจจุบันทางองค์การจะมีการเพิ่มมาตรการและแนวทางดำเนินการสำหรับการเฝ้าระวัง ป้องกัน และควบคุมโรคติดเชื้อโควิด-19 แต่ก็ยังคงต้องควบคุมดูแลเรื่องการทำงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการอย่างเคร่งครัดควบคู่ไปด้วยกัน จากเหตุผลข้างต้นที่กล่าวมา ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ โดยศึกษาถึงปัจจัยทางประชากรศาสตร์ และระดับความรู้ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรม

ปฏิบัติงาน ตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ โดยผู้วิจัยหวังว่าผลที่ได้จะเป็นอีก
หนึ่งช่องทางในการสะท้อนถึงปัจจัยที่มีผลต่อระดับความรู้ เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริม พัฒนา ระดับความรู้ และ
พฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ เพื่อให้เกิด
ประโยชน์สูงสุดต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยทางประชากรศาสตร์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัย และ
อาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ
2. เพื่อศึกษาระดับความรู้ ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของ
พนักงานระดับปฏิบัติการ

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา
งานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานระดับปฏิบัติการ บริษัทผลิตถุงมือยางในนิคม
อุตสาหกรรมลาดกระบัง เขตกรุงเทพมหานคร ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา แผนก อายุงาน (ปี) และศึกษาระดับความรู้
ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัย ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีว
อนามัย
2. ขอบเขตด้านประชากร
ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคครั้งนี้ ได้แก่ พนักงานระดับปฏิบัติการในบริษัทผลิตถุงมือยางในนิคมอุตสาหกรรม
ลาดกระบัง เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน ประกอบด้วย 7 แผนก ได้แก่ แผนกวิศวกรรมและซ่อมบำรุง แผนก
ทดสอบและประกันคุณภาพ แผนกผสมเคมี แผนกผลิตขึ้นรูปถุงมือ แผนกบรรจุภัณฑ์ แผนกวัตถุดิบและคลังสินค้า และ
แผนกส่วนงานสนับสนุน
3. ขอบเขตด้านพื้นที่ บริษัทผลิตถุงมือยางในนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง เขตกรุงเทพมหานคร
4. ขอบเขตด้านระยะเวลา ระยะเวลาการเก็บข้อมูล ตั้งแต่เดือน มิถุนายน พ.ศ.2564 ถึงเดือน กรกฎาคม พ.ศ.2564
5. ตัวแปรในการศึกษา
  - 5.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่
    - 1) ข้อมูลทางด้านประชากรศาสตร์ ประกอบด้วย เพศ, อายุ, ระดับการศึกษา, แผนก, อายุงาน
    - 2) ความรู้ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ
  - 5.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ พฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัย
และอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงปัจจัยทางประชากรศาสตร์ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัย
และอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ

2. ทำให้ทราบถึงระดับความรู้ ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ

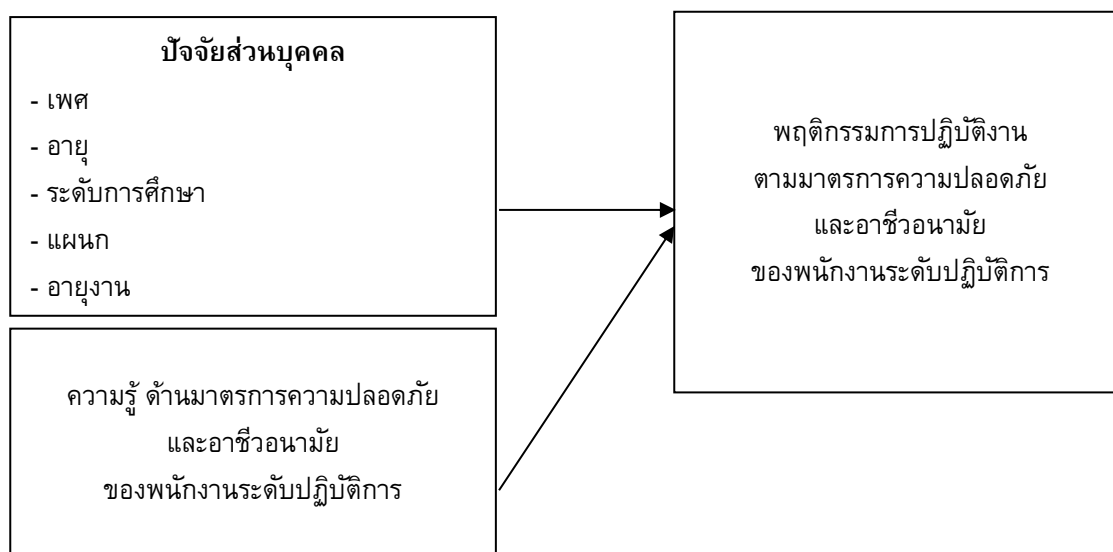
3. ทำให้ทราบถึงแนวทางการส่งเสริม พัฒนา ระดับความรู้ และพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง พบว่าเมื่อบุคคลได้รับความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยและอาชีวอนามัยผ่านวิธีการต่าง ๆ ทั้งจากการฟัง การคิด การอ่าน ค่านิยม การศึกษา การค้นคว้า หรือจากประสบการณ์ บุคคลจะทำความเข้าใจกับความรู้นั้น ๆ จากนั้นจะนำความรู้ไปใช้ ดังนั้น ความรู้จึงอาจนับได้ว่าเป็นส่วนประกอบขั้นแรกของพฤติกรรมของบุคคล เพื่อนำไปสนับสนุนในการทำงานที่เกี่ยวข้อง โดยมีปัจจัยที่ส่งผลให้พฤติกรรมปัจเจกบุคคลนั้นแตกต่างกัน อันเกิดจากการรับรู้ สถิติปัญญา ความสามารถ เจตคติ ค่านิยม บุคลิกภาพ และแรงจูงใจ ส่วนโครงสร้างขององค์การ นโยบาย เป้าหมาย ทรัพยากร เครื่องมือเทคโนโลยี และการบริหารการจัดการในองค์การจะเป็นสิ่งกำหนดลักษณะพฤติกรรมปฏิบัติงานและผลผลิตของบุคคลทั้งหมดในองค์การ ซึ่งจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องนั้น พบว่าปัจจัยส่วนบุคคล เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน ประเภทงาน และอายุงานที่แตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัย ส่วนระดับการรับรู้นโยบายด้านความปลอดภัย การออกกฎระเบียบข้อบังคับ ข้อมูลข่าวสารด้านความปลอดภัยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัย ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานระดับปฏิบัติการที่แตกต่างกัน จะส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยตามที่ได้กล่าวไปแล้วในข้างต้นหรือไม่ อย่างไร นอกจากนี้ ผู้วิจัยจึงคาดหวังว่าระดับความรู้ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีว

อนามัยที่แตกต่างกัน น่าจะมีต่อพฤติกรรมการทำงาน ตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการที่แตกต่างกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงตั้งเป็นสมมติฐานการวิจัยดังนี้

สมมติฐานการวิจัยที่ 1 ปัจจัยทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการที่แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2 ระดับความรู้ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการทำงาน ตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการที่แตกต่างกัน

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ: กรณีศึกษา บริษัทผลิตถุงมือยางในนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง” ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน โดยแจกแบบสอบถามทั้งหมด 470 ฉบับ ได้กลับคืนจำนวน 421 ฉบับ ผู้วิจัยได้ตัดแบบสอบถามที่ตอบไม่สมบูรณ์ตอบขัดแย้งกันระหว่างข้อคำถามเชิงบวกและเชิงลบทิ้ง คงเหลือแบบสอบถามที่ใช้ได้จริงจำนวน 400 ฉบับ โดยผลการวิจัยดังนี้

การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1: ปัจจัยทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการที่แตกต่างกัน โดยการใช้สถิติ F-Test วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way analysis of Variance : One-Way ANOVA)

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยทางประชากรศาสตร์ด้านเพศ

ปัจจัยทางประชากรศาสตร์	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	57.554	1	57.554	1.451	0.229
ภายในกลุ่ม	15783.236	398	39.656		
รวม	15840.790	399			

จากตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบข้อมูลปัจจัยทางประชากรศาสตร์ด้านเพศ มีค่า $F = 1.451$ และ $Sig = 0.229$ แสดงว่าเพศที่ต่างกันมีผลพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยทางประชากรศาสตร์ด้านอายุ

ปัจจัยทางประชากรศาสตร์	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	253.178	5	50.636	1.280	0.272
ภายในกลุ่ม	15587.612	394	39.562		
รวม	15840.790	399			

จากตาราง 2 ผลการเปรียบเทียบข้อมูลปัจจัยทางประชากรศาสตร์ด้านอายุ มีค่า $F = 1.280$ และ $Sig = 0.272$ แสดงว่าอายุที่ต่างกันมีผลพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยทางประชากรศาสตร์ด้านระดับการศึกษา

ปัจจัยทางประชากรศาสตร์	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	344.298	4	86.074	2.194	0.069
ภายในกลุ่ม	15496.492	395	39.232		
รวม	15840.790	399			

จากตาราง 3 ผลการเปรียบเทียบข้อมูลปัจจัยทางประชากรศาสตร์ด้านระดับการศึกษา มีค่า $F = 2.194$ และ $Sig = 0.069$ แสดงว่าระดับการศึกษาที่ต่างกันมีผลพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยทางประชากรศาสตร์ด้านลักษณะงาน

ปัจจัยทางประชากรศาสตร์	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	672.642	8	84.080	2.167	0.029*
ภายในกลุ่ม	15168.148	391	38.793		
รวม	15840.790	399			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบข้อมูลปัจจัยทางประชากรศาสตร์ด้านลักษณะงาน มีค่า $F = 2.167$ และ $Sig = 0.029$ แสดงว่าลักษณะงานที่ต่างกันมีผลพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการที่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 5 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างแบบรายคู่ (Post hoc) ของพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ จำแนกตามลักษณะงาน

		วิศวกรรม และซ่อม บำรุง	ทดสอบ และ ประกัน คุณภาพ	ผสมเคมี	ผลิตขึ้น รูปถุงมือ	แผนก บรรจุ ภัณฑ์	แผนก สนับสนุน	แผนก คลังสินค้า
ลักษณะงาน	$\bar{X}$	3.417	3.472	3.340	3.466	3.439	3.533	3.288
วิศวกรรมและซ่อม บำรุง	3.417	-	0.466	0.302	0.473	0.754	0.111	0.187
ทดสอบและ ประกันคุณภาพ	3.472		-	0.034*	0.919	0.573	0.297	0.038*
ผสมเคมี	3.340			-	0.020*	0.068	0.001*	0.557
ผลิตขึ้นรูปถุงมือ	3.466				-	0.532	0.186	0.032*
แผนกบรรจุภัณฑ์	3.439					-	0.062	0.070
แผนกสนับสนุน	3.533						-	0.005*
แผนกคลังสินค้า	3.288							-

จากตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ (Post hoc) ของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ จำแนกตามลักษณะงาน พบว่ามีคู่ที่แตกต่างกันคือ

แผนกทดสอบและประกันคุณภาพ มีพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแตกต่างกับแผนกผสมเคมีและแผนกคลังสินค้า

แผนกผสมเคมี มีพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแตกต่างกับแผนกผลิตขึ้นรูปถุงมือและแผนกสนับสนุน

แผนกผลิตขึ้นรูปถุงมือ มีพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแตกต่างกับแผนกคลังสินค้า

แผนกสนับสนุน มีพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแตกต่างกับแผนกคลังสินค้า

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยทางประชากรศาสตร์ด้านอายุงาน

ปัจจัยทางประชากรศาสตร์	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	929.651	6	154.942	4.084	<0.001*
ภายในกลุ่ม	14911.139	393	37.942		
รวม	15840.790	399			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบข้อมูลปัจจัยทางประชากรศาสตร์ด้านอายุงาน มีค่า $F = 4.084$ และ $Sig < 0.001$ แสดงว่าอายุงานที่แตกต่างกันมีผลพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการที่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 7 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างแบบรายคู่ (Post hoc) ของพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ จำแนกตามช่วงอายุงาน

ช่วงอายุงาน	$\bar{X}$	น้อยกว่า 5 ปี	5 – 10 ปี	11 – 15 ปี	16 – 20 ปี	21 – 25 ปี	25 – 30 ปี	มากกว่า 30 ปี
			3.484	3.507	3.556	3.395	3.304	3.373
น้อยกว่า 5 ปี	3.484	-	0.744	0.261	0.228	<0.001*	0.016*	0.990
5 – 10 ปี	3.507	-	-	0.579	0.243	0.009*	0.079	0.778
11 – 15 ปี	3.556			-	0.080	<0.001*	0.010*	0.333
16 – 20 ปี	3.395				-	0.264	0.783	0.276
21 – 25 ปี	3.304					-	0.229	0.003*
25 – 30 ปี	3.373						-	0.056
มากกว่า 30 ปี	3.485							-

จากตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ (Post hoc) ของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ จำแนกตามช่วงอายุ พบว่ามีคู่ที่ต่างกันคือ

ช่วงอายุงานน้อยกว่า 5 ปี มีพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแตกต่างกับช่วงอายุงาน 21 -25 ปี และ 25 – 30 ปี

ช่วงอายุงาน 5 – 10 ปี มีพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแตกต่างกับช่วงอายุงาน 21 -25 ปี

ช่วงอายุงาน 11 – 15 ปี มีพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแตกต่างกับช่วงอายุงาน 21 -25 ปี

ช่วงอายุงาน 21 – 25 ปี มีพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแตกต่างกับช่วงอายุงานมากกว่า 30 ปี

สมมติฐานที่ 2: ระดับความรู้ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการที่แตกต่างกัน

เกณฑ์การแปลความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	ระดับความสัมพันธ์
1	มีความสัมพันธ์กันอย่างสมบูรณ์ ในทิศทางเดียวกัน
0	ไม่มีความสัมพันธ์
-1	มีความสัมพันธ์กันอย่างสมบูรณ์ ในทิศทางตรงข้าม
0.90 ถึง 0.99	มีความสัมพันธ์กันระดับสูงมาก ในทิศทางเดียวกัน
0.70 ถึง 0.89	มีความสัมพันธ์กันระดับสูง ในทิศทางเดียวกัน
0.40 ถึง 0.69	มีความสัมพันธ์กันระดับปานกลาง ในทิศทางเดียวกัน
0 ถึง 0.39	มีความสัมพันธ์กันระดับต่ำ ในทิศทางเดียวกัน
0 ถึง -0.39	มีความสัมพันธ์กันระดับต่ำ ในทิศทางตรงข้าม
0.40 ถึง 0.69	มีความสัมพันธ์กันระดับปานกลาง ในทิศทางตรงข้าม
0.70 ถึง 0.89	มีความสัมพันธ์กันระดับสูง ในทิศทางตรงข้าม
0.90 ถึง 0.99	มีความสัมพันธ์กันระดับสูงมาก ในทิศทางตรงข้าม

ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยและพฤติกรรมการปฏิบัติงาน ตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ

พฤติกรรมการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ				
	Pearson	Sig. (2-	ทิศทาง	ระดับ
	Correlation	tailed)		ความสัมพันธ์
ระดับความรู้ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัย	0.413**	< 0.001	เดียวกัน	ปานกลาง

**มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 (2-tailed)

จากตารางที่ 8 ผลของความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยและพฤติกรรมการปฏิบัติงาน ตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig.(2-tailed) < 0.001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 กล่าวคือระดับความรู้ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation (r)) เท่ากับ 0.413 ค่าความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง และเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ตัวแปรอิสระ	สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน	ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย
สมมติฐานการวิจัยด้านประชากรศาสตร์ ต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัย และอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ		
1. เพศ	One-way ANOVA	ยอมรับสมมติฐาน
2. อายุ	One-way ANOVA	ยอมรับสมมติฐาน
3. ระดับการศึกษา	One-way ANOVA	ยอมรับสมมติฐาน
4. ลักษณะงาน	One-way ANOVA	ปฏิเสธสมมติฐาน
5. อายุงาน	One-way ANOVA	ปฏิเสธสมมติฐาน
สมมติฐานการวิจัยระดับความรู้ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยที่กับพฤติกรรมการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ		
6. ระดับความรู้กับพฤติกรรมการปฏิบัติงาน	Pearson Correlation	มีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางเดียวกัน

การอภิปรายผลการศึกษา

จากผลการศึกษาวิจัย พบว่า ปัจจัยประชากรศาสตร์ ด้านเพศ และอายุ ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อังคณา พัฒโท (2562) ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างพนักงานบริษัท MEKKERE (2545) จำกัดที่มีเพศ อายุ ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ รุ่งนภา ทองดอนกุ่ม (2562) ที่พบว่าพนักงานพนักงานโรงงานอุตสาหกรรม ในจังหวัดสมุทรปราการ ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้าน เพศ อายุ ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากผลการศึกษาวิจัย พบว่า ปัจจัยประชากรศาสตร์ ด้านระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการศึกษาของ อนุวรรตย์ แสนตรี (2556) ที่พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลพนักงานในบริษัท บลูสโคป สตีล (ประเทศไทย) จำกัด ด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการป้องกันโรคผิวหนังจากการใช้สารเคมีในโรงงานไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วิทิต กมลรัตน์ (2552) ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างของ บริษัท อติดยา เบอร์ล่า เคมีคัลส์ (ประเทศไทย) จำกัด (ฟอสเฟต ดีวีชั่น) ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุ และระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ทั้งนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า เมื่อพนักงานเข้ามาทำงาน บริษัทจัดให้มีการอบรมและให้ความรู้เกี่ยวกับมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยกับพนักงานที่เข้ามาใหม่ทุกคน โดยไม่ได้แบ่งแยกเพศ อายุ และการศึกษา ทำให้พนักงานมีพฤติกรรมการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยที่ไม่แตกต่างกัน ดังที่สมถวิล เมืองพระ (2537: 54) อ้างถึงใน วิทิต กมลรัตน์ (2552) ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจัยที่ช่วยโน้มน้าวบุคคลให้เกิดพฤติกรรมความปลอดภัย ได้แก่ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความรู้ ความเข้าใจ ความเชื่อ ทศนคติ และค่านิยมของบุคคลที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม

อนามัยของบุคคล โดยพฤติกรรมนี้เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ หรือประสบการณ์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลซึ่งส่วนใหญ่มักจะได้รับทั้งในทางตรงและทางอ้อม หรือจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง

จากผลการศึกษาวิจัย พบว่า ปัจจัยประชากรศาสตร์ ด้านแผนกที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ มธุริน เกียรติประภากร (2556) ที่พบว่าพนักงานกลุ่มตัวอย่างของหน่วยงานผลิตโอเลฟินส์ 1 บริษัท พีทีที โกลบอล เคมิคอล จำกัด (มหาชน) สาขาที่ 2 โรงโอเลฟินส์ ไอ-หนึ่ง ที่มีหน่วยงานสังกัดแตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพนักงานส่วนใหญ่ปฏิบัติงานในสังกัดหน่วยงานปฏิบัติการผลิตมากที่สุด และส่วนใหญ่มีพฤติกรรมความปลอดภัยในระดับสูง ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่า แต่ละแผนกมีลักษณะงานของแต่ละแผนกที่ต่างกันยกตัวอย่างเช่น แผนกผสมเคมีซึ่งทำงานกับสารเคมีและทำงานในที่อับอากาศเทียบกับแผนกสนับสนุนซึ่งทำงานเอกสาร จึงส่งผลให้แผนกผสมเคมี มีพฤติกรรมการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยสูงกว่าแผนกสนับสนุน

จากผลการศึกษาวิจัย พบว่า ปัจจัยประชากรศาสตร์ ด้านอายุงานที่แตกต่างกัน พฤติกรรมการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชนิษฐา ทองใหม่ และวลี สงสูงค์ (2559) ที่พบว่า พนักงานกลุ่มตัวอย่างระดับปฏิบัติการ บริษัท มาลีสามพราน จำกัด (มหาชน) ที่มีอายุงานแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับต่อความปลอดภัยในการทำงานแตกต่างกัน และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุนทร บุญบำเรอ (2557) ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างในโรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุงานแตกต่างกัน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยอายุงานเป็นปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของโรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมาได้เป็นลำดับที่ 2 รองจากปัจจัยทัศนคติความปลอดภัยในการทำงาน ทั้งนี้ พนักงานที่มีอายุงานนานกว่า จะมีพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานมากกว่าผู้ที่มีอายุงานน้อยกว่า มีประสบการณ์ในการทำงานนาน มีการทบทวนขั้นตอนการทำงานอย่างสม่ำเสมอ มีประสบการณ์การทำงานที่ปลอดภัย

จากผลการศึกษาวิจัย พบว่า ความรู้ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัย มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางกับพฤติกรรมการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.413 ซึ่งมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยจากการศึกษารายข้อในเรื่องของความรู้ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัย พบว่า พนักงานปฏิบัติตามป้ายเตือนต่างๆ ที่กำหนดไว้อยู่ในระดับดีมาก รองลงมา ได้แก่การปฏิบัติตามขั้นตอนและวิธีการทำงานที่ได้รับการอบรม และการปฏิบัติงานในพื้นที่ที่มีเครื่องจักร โดยพนักงานปฏิบัติงานโดยการสวมใส่อุปกรณ์ความคุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล เช่น ถุงมือ หน้ากาก อยู่ในระดับน้อยที่สุด ทั้งนี้ เนื่องจากบริษัท มีการสื่อสารเกี่ยวกับความปลอดภัยและอาชีวอนามัยให้กับพนักงานทุกเช้า (Safety Message) โดยใช้เครื่องมือ 3 คำถามความปลอดภัยก่อนเริ่มงาน ผ่านการประชุมเช้าของพนักงาน โดยในส่วนของ 3 คำถามนั้น ประกอบไปด้วย คำถามที่หนึ่ง “ฉันกำลังจะทำอะไร” เพื่อให้พนักงานตระหนักถึงกิจกรรมหรืองานที่กำลังจะปฏิบัติ คำถามที่สอง “จะเกิดความผิดพลาดอะไรได้บ้าง” เพื่อให้พนักงานประเมินความเสี่ยงของงานหรือกิจกรรมที่กำลังจะปฏิบัติ คำถามที่สาม “จะทำอย่างไรให้ปลอดภัยมากขึ้น” เพื่อให้พนักงานป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นก่อนการปฏิบัติงาน และยังมีกิจกรรมส่งเสริมและให้ความรู้ในเรื่องมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยให้กับพนักงานเป็นประจำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อนุวรรตย์ แสนตรี (2556) ที่พบว่าความรู้การป้องกันอันตรายของพนักงานในบริษัท บลูสโคป สตีล (ประเทศไทย) จำกัด มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการป้องกันโรคผิวหนังจากการใช้สารเคมีในโรงงาน โดยพนักงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้สารเคมีในโรงงานทุกประเภทจะต้องได้รับการปฐมพยาบาลด้านความปลอดภัยก่อนการเริ่มปฏิบัติงาน และบริษัทมีการให้ความรู้ผ่านช่องทางต่างๆ ส่งผลให้ระดับความรู้ที่อยู่ในเกณฑ์ที่สูงมากทุกข้อ แสดงว่าผู้ปฏิบัติงานมีองค์ความรู้เพียงพอต่อการป้องกันตนเอง และสอดคล้องกับ

ผลการศึกษาของ รุ่งนภา ทองดอนกุ่ม (2562) ที่พบว่าพนักงานพนักงานโรงงานอุตสาหกรรม ในจังหวัดสมุทรปราการที่มีการรับรู้เรื่องการจัดการความปลอดภัยในการทำงานที่ประกอบด้วย นโยบายด้านความปลอดภัย การออกกฎระเบียบ การมอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบ การรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านความปลอดภัย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำงานของพนักงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากผลการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ: กรณีศึกษา บริษัทผลิตถุงมือยางในนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

5.3.1 จากผลการศึกษา พบว่าปัจจัยทางประชากรศาสตร์ด้าน เพศ อายุ และระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัย และอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการไม่แตกต่างกัน ดังนั้น บริษัทก็ควรจะต้องให้ความรู้ แก่พนักงานระดับปฏิบัติการทุกคนโดยที่ไม่ต้องสนอายุ เพศ หรือระดับการศึกษา เพื่อให้พนักงานมีความรู้ และสั่งสมไปสู่พฤติกรรมด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยเพียงพอต่อการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง

5.3.2 จากผลการศึกษา พบว่าปัจจัยทางประชากรศาสตร์ด้านแผนกที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยที่แตกต่างกัน ดังนั้น บริษัท ควรมีการให้ความรู้กับพนักงานโดยเฉพาะเจาะจงกับงานที่พนักงานปฏิบัติ เช่น แผนกบรรจุภัณฑ์ซึ่งพนักงานไม่มีความจำเป็นต้องสัมผัสกับสารเคมี แต่ต้องทำงานที่เกี่ยวข้องกับสายพานลำเลียงถุงมือ ให้เน้นไปเรื่องความปลอดภัยเมื่อต้องทำงานกับสายพานลำเลียงแทนการเน้นให้ความรู้เรื่องสารเคมี

5.3.3 จากผลการศึกษา พบว่าอายุงานที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยที่แตกต่างกัน ดังนั้น บริษัท ควรสนับสนุนการให้ความรู้ที่แตกต่างกันตามระดับอายุงาน หรือประสบการณ์ ความเชี่ยวชาญในการทำงาน เช่น พนักงานระดับปฏิบัติการที่เริ่มงานใหม่ ก็อาจเริ่มจากการให้ความรู้ในเรื่องข้อบังคับ ระเบียบ มาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยเบื้องต้น แล้วค่อยให้ความรู้เกี่ยวกับงาน และ บริษัท อาจมีโปรแกรมพี่เลี้ยง โดยกำหนดให้พนักงานใหม่ต้องเรียนรู้จากพนักงานที่อยู่มาก่อน โดยกำหนด วิธีการในการสอนงานให้ชัดเจน เพื่อจัดการระบบการให้ความรู้ในบริษัท และมีการประเมิน วัตถุประสงค์ อย่างต่อเนื่อง

5.3.4 จากผลการศึกษา พบว่า ความรู้ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัย มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางกับพฤติกรรมในการปฏิบัติงานตามมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ ดังนั้น บริษัท ควรเพิ่มความถี่ในการเพิ่มความรู้ ให้พนักงานระดับปฏิบัติการมีความรู้ด้านมาตรการความปลอดภัยและอาชีวอนามัยเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากเป็นสิ่งสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่โดยตรง เนื่องจากความรู้ดังกล่าวเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อความปลอดภัยส่วนบุคคลของผู้ปฏิบัติงาน / พนักงานเป็นทรัพยากรที่สำคัญขององค์กร ดังนั้น บริษัทควรส่งเสริมระดับนโยบาย เพื่อให้เกิดการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง

5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในอนาคต

5.4.1 ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ดังนั้นควรเพิ่มวิธีการศึกษาในลักษณะของการศึกษาเชิงคุณภาพ เพื่อศึกษาข้อมูลเชิงลึก เช่น จากการสัมภาษณ์ การสังเกตพฤติกรรม เพื่อประกอบการศึกษาข้อมูลที่หลากหลาย นอกเหนือจากการตอบแบบสอบถามเท่านั้น

5.4.2 เนื่องจากการศึกษาด้านพฤติกรรมเป็นปัจจัยที่มีความละเอียดอ่อน ดังนั้น อาจมีการเพิ่มแนวทางเรื่อง การวัดและการพัฒนาตัวชี้วัด รวมถึงหลักเกณฑ์ในการประเมินพฤติกรรม ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถประเมินคุณลักษณะของ พฤติกรรมได้อย่างแม่นยำมากยิ่งขึ้น

แหล่งอ้างอิง

- เกรียงศักดิ์ บุญญา (2556) ความปลอดภัยและการป้องกันอุบัติเหตุในงานอุตสาหกรรมเพื่อเตรียมความพร้อมแรงงานสู่ ประชาคมอาเซียน (2015). วารสารการศึกษาและพัฒนาสังคม ปีที่ 9 ฉบับที่ 2 ปีการศึกษา 2556, มหาวิทยาลัย บูรพา.
- ชนิษฐา ทองใหม่ และวาลี สงสูงค์. (2559). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานระดับปฏิบัติการ บริษัท มาลีสามพราน จำกัด (มหาชน). วิทยาเขตกำแพงแสน สำนักงานวิทยาเขตกำแพงแสน กองบริหารวิชาการ และนิสิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จรินทร์ เจริญศรีวัฒนกุล. (2560). กลยุทธ์การบริหารจัดการระบบอาชีวอนามัยและความปลอดภัยของอุตสาหกรรมปลา กระป๋อง กรณีศึกษาบริษัท รอยแอลฟู้ดส์ จำกัด. รายงานการวิจัย คณะเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ณัฐธยาน์ หวันชัยศรี. (2549). ความรู้ การยอมรับและการปฏิบัติตามข้อกำหนด มอก.18001 ของพนักงานฝ่ายผลิตของ บริษัทฮานาไมโครอิเล็กทรอนิกส์ จำกัด (มหาชน). บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัย แม่โจ้.
- ดร.ภญ.เกษร เทพแปง. เศรษฐศาสตร์ความปลอดภัยและอาชีวอนามัย กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กองความ ปลอดภัยแรงงาน, สืบค้นเมื่อ 1 พฤษภาคม 2564. จาก http://osh.labour.go.th/index.php?option=com_content&view=article&id=186:-m---m-s&catid=17:safety-management&Itemid=198
- ธรรมรักษ์ ศรีมารุต. (2555). พฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงานระดับปฏิบัติการฝ่ายผลิต. สถาบันวิจัย และพัฒนา, มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- รัชชชัย ยามสันติวงศ์. (2543). หลักการและวิธีใช้คอมพิวเตอร์ในงานสถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ 21 เซ็น จูรี จำกัด
- พระราชบัญญัติความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานพ.ศ. (2554) กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ค้นเมื่อ 18 พฤษภาคม 2564, จาก <https://www.labour.go.th/index.php/labor-law/category/6-laws-labor-4>
- มธุริน เกียรติประภากร. (2556). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความปลอดภัยของพนักงานหน่วยงานผลิต โอเลฟินส์ บริษัท พี ทีที โกลบอล เคมิคอล จำกัด(มหาชน) สาขาที่ 2 โรโอเลฟินส์ไอ- หนึ่ง. วิทยาสตรมหาบัณฑิต (การจัดการ สิ่งแวดล้อม) คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- เยาวดี วิบูลย์ศรี. (2540). การวัดผลและการสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รุ่งนภา ทองดอนกุ่ม. (2562). ปัจจัยการรับรู้เรื่องการจัดการความปลอดภัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการทำงานของพนักงาน โรงงานอุตสาหกรรม ในจังหวัดสมุทรปราการ. บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วชิราภรณ์ สุทธิวรรณ. (2562). การศึกษาพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของบุคลากร กรณีศึกษาองค์กรในเขต พื้นที่ 10 กรุงเทพมหานคร. บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- วิริฐฐิตา วีระพันธ์. (2560). ทักษะคติของพนักงานที่มีต่อระบบความปลอดภัยในการทำงานของบริษัทผลิตลวดเหล็กแรงดึงสูงแห่งหนึ่ง ในนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด จังหวัดระยอง. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วิฑูรย์ สิมะโชคดี, วีรพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์. (2555). วิศวกรรมและการบริหารความปลอดภัยในโรงงาน (พิมพ์ครั้งที่ 38). กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- วิทิต กมลรัตน์. (2552). ศึกษาพฤติกรรมการความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน ของพนักงานฝ่ายปฏิบัติการบริษัท อิติตยา เบอร์ล่า เคมีคัลส์ (ประเทศไทย) จำกัด (ฟอสเฟต ดีวีชั่น). วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ศิริขวัญ ศรีสมศักดิ์ (2557) ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อด้านสุขภาพกับพฤติกรรมการป้องกันอันตรายจากการทำงาน ของพนักงานโรงงานผลิตชิ้นส่วนรถยนต์จังหวัดระยอง, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศิริลักษณ์ จิวใหญ่. (2556). ความรู้ ทักษะคติ พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานและปัจจัยที่เกี่ยวข้องของพนักงานฝ่ายผลิต โรงงานอุตสาหกรรมรองเท้า ในศูนย์พัฒนาชนบทผสมผสานจักราช. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- สถานการณ์การประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน ปี 2558 - 2562, กลุ่มงานกำหนดอัตราเงินสมทบกองทุนเงินทดแทน สำนักงานกองทุนเงินทดแทน สำนักงานประกันสังคม กระทรวงแรงงาน, 2563.
- สมถวิล เมืองพระ. (2537). การศึกษาพฤติกรรมอนามัยของคณงานในระดับปฏิบัติการเรื่อง การป้องกันอุบัติเหตุเนื่องจากการทำงาน: ศึกษาเฉพาะกรณีอุตสาหกรรมผลิตผลิตภัณฑ์โลหะเครื่องจักรและอุปกรณ์ เขตอำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมาคมส่งเสริมความปลอดภัยและอนามัยในการทำงาน (ประเทศไทย) ในพระราชูปถัมภ์. การส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงานของสถานประกอบการ ค้นเมื่อ 18 พฤษภาคม 2564, จาก https://www.shawpat.or.th/index.php?option=com_content&view=article&id=190&Itemid=75
- สุชาดา เรื่องแสงทองกุล. (2558) ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายคุ้มครองลูกจ้างด้านความปลอดภัยในการทำงานตามพระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ.2554: ศึกษากรณีสถานประกอบการย่านรังสิต และใกล้เคียงจังหวัดปทุมธานี. มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย.
- สุนทร บุญบำเรอ. (2557). พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพยาบาล ในโรงพยาบาลมหาราชนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา. วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครราชสีมา, วารสารภาษาไทยลำดับที่ 38 - ปีที่ 20 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2557.
- สุริวัลย์ ไกกล้า. (2557). พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน บริษัทเอสอีไอ อินเตอร์คอนเนคส์โปรดักส์ (ประเทศไทย) จำกัด. สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- อนุวรรตย์ แสนตรี. (2556). ความรู้และทัศนคติต่อพฤติกรรมการความปลอดภัยในโรงงาน กรณีศึกษา : การป้องกันโรคผิวหนังจากการใช้สารเคมีโรงงานบริษัท บลูสโกลป สตีล (ประเทศไทย) จำกัด. คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- อังคณา พัฒโท. (2562). พฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงานบริษัท MEKKERE(2545) จำกัด SAFETY BEHAVIOR IN WORKING OF WORKER MEKKERE (2545) COMPANY LIMITED. สาขาวิชาการจัดการ, คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อัญชรี แก้วกลสิกรรม. (2551). ความคิดเห็นต่อความปลอดภัย ในการทำงานของพนักงาน บริษัท นิสง เซกิไทย จำกัด. วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.